

ZGODBE VSAKDANA

POGOVOR Z DUHOM

Moja sošolka Breda je imela v osnovni šoli najboljšo prijateljico, ki je umrla v osmem razredu. Nekaj mesecev po njeni smrti so se zbrale sošolke pri Bredi doma. Pogovor je nanesel na umrlo sošolko in odločile so se, da jo bodo poklicale. Na sredo sobe so postavile jogurtni lonček in papir, na katerega so napisale na eno stran DA, na drugo pa NE. Sedle so okrog lončka, ki so ga postavile na papir in začele razmišljati o tisti sošolki. Ko so začutile, da je njen duh z njimi, je Breda začela spraševati: "Ali si dober duh?" - In kozarček je odgovoril: "Da". Dalje je spraševala Breda: "Ali si duh, ki ga poznamo?" - "Da". In tako naprej, dokler se ni izkazalo, da je to duh njihove sošolke. Med drugim je Breda, ki si je želela iti na koncert skupine "Guns 'n' Roses", vprašala, če se ji bo želja izpolnila.

Kozarček se je premaknil na DA, in v resnici je šla pozneje na ta koncert v Nemčijo. Ko so izčrpale že vse teme, ki so jih trenutno zanimale, so vprašale, če bodo kakšne posledice zaradi te seanse. Na to vprašanje se je kozarček postavil na NE. Nazadnje je Breda vprašala, če lahko sošolko še kdaj pokliče in odgovor je bil zopet: "Ne".

Na koncu takih seans je navada, da kozarček razbijejo. Ko pa je tokrat ena od sošolk udarila po kozarčku, se je razletel na tisoč kosčkov po celi sobi. Od takrat naprej ima Breda v preprogi odtis tega kozarčka, kot da bi bil vžgan vanjo.

(Zapisala Veronika Kropelj, gimnazijka, Ljubljana, 1997)

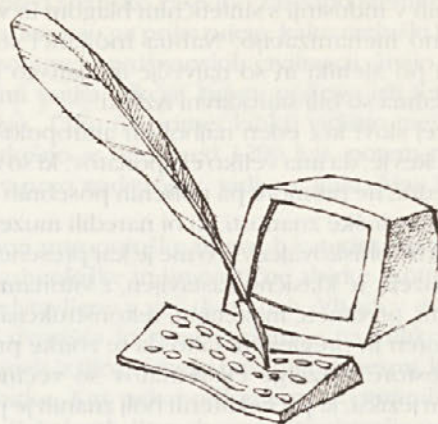
ŠE ENA O DUHU

Sorodnica, ki je v svojem 93. letu (rojena je bila na Martinovo, v zadnjem letu prejšnjega stoletja) uspešno prestala operacijo po zlomu kolka, se je morala, kljub za njena leta presenetljivo dobri rehabilitaciji, preseliti v dom za upokojeence. Dotlej je živela v skupnem gospodinjstvu s svojo štiri leta mlajšo sestro, vse od druge svetovne vojne dalje, ko sta obe ostali vdovi. Po prihodu v dom se je hitro vživela v novo okolje in nov način življenja. Večkrat se je rada pohvalila, da je prvo leto po prihodu v dom na novoletni zabavi plesala še na invalidskem vozičku, naslednje leto pa le s pomočjo bergle.

Ob enem izmed obiskov mi je vsa vesela pripovedovala o

svojih nedavnih, sicer nič kaj prijetnih sanjah, ki pa so se zanjo dobro končale in so se ji v živo vtisnile v spomin. V sanjah jo je namreč obiskala neka žena v belem in jo prav lepo vabila, naj gre z njo. Takoj je ugotovila, da je to smrt, zato jo je brž začela odganjati, rekoč, naj jo pusti pri miru, da bi rada še živela, da noče še umreti. In smrt jo je res pustila na miru in odšla. Naslednje jutro pa je izvedela, da je umrl eden izmed varovancev doma z njenega nadstropja.

(zapisala Mojca Račič Simončič, bibliotekarka na OEIKA, Ljubljana 1996)

*Risba:
Tamara
Korošec.*

Risba: Tamara Korošec

